Sylvain Reynard

Princ

Novela
od autora série
Gabrielova Trilogie

x·y·z

Sylvain Reynard

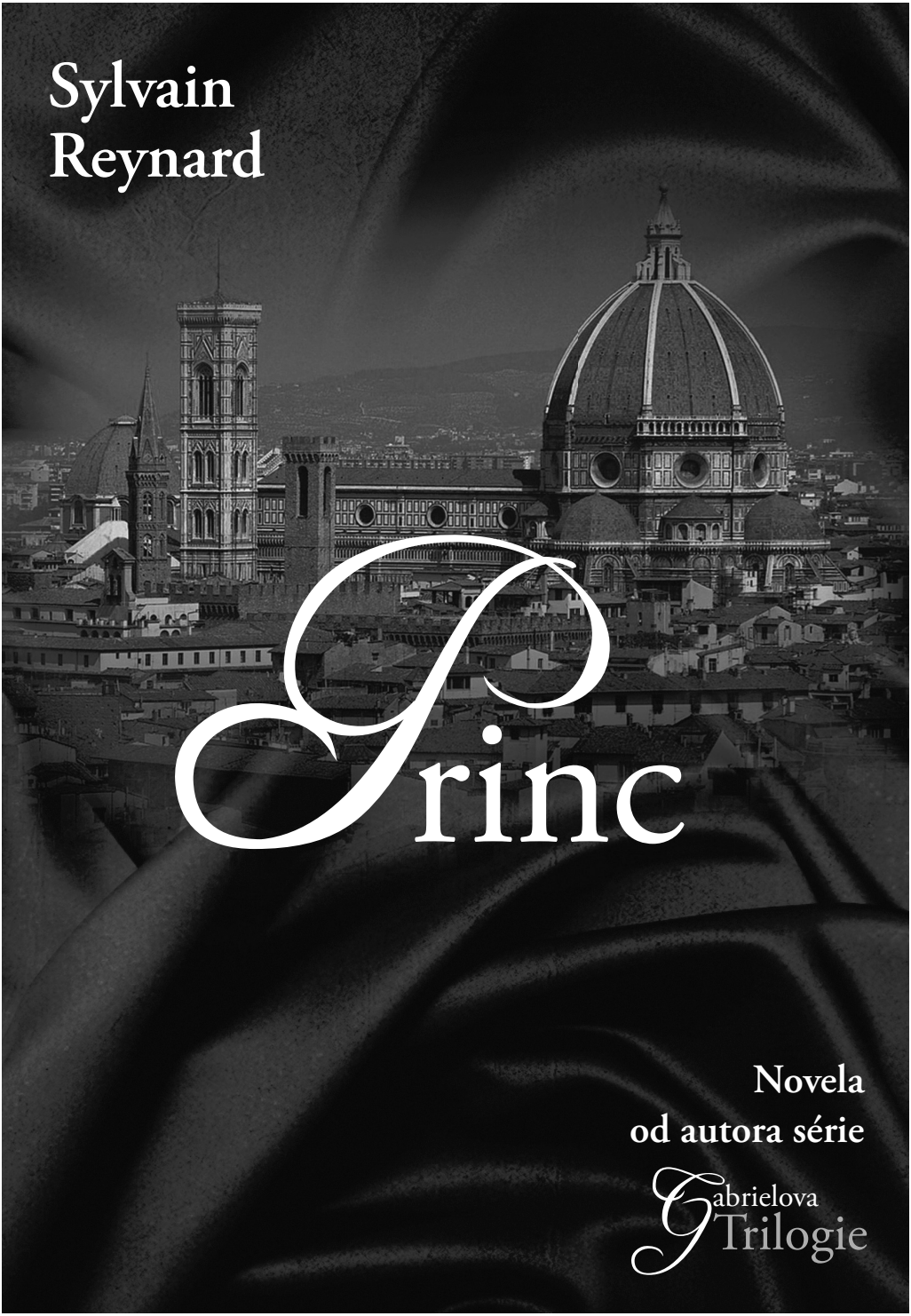

Princ

Novela od autora série Gabrielova Trilogie

Sylvain Reynard

Princ

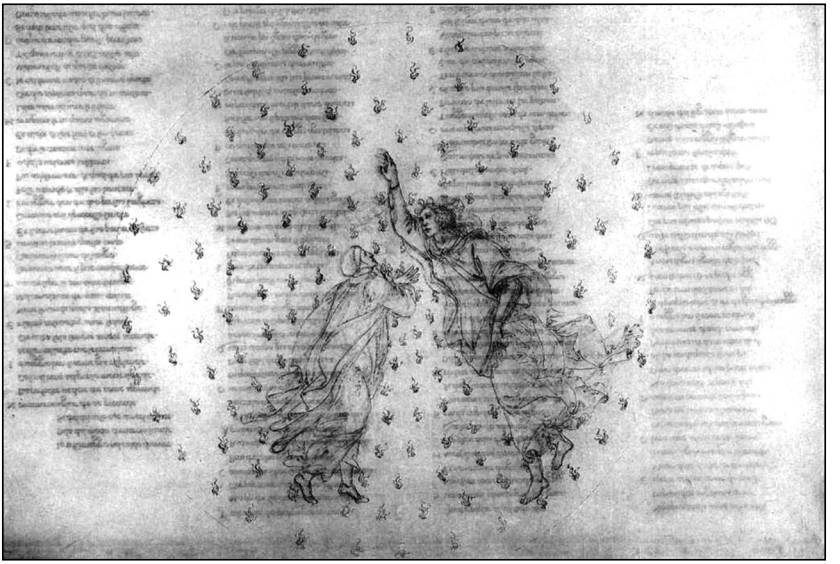

Paradiso, Canto IV

Sandro Botticelli

THE PRINCE

Copyright © 2015 by Sylvain Reynard

Translation © Hana Netušilová, 2015

Translation © Kristýna Vítková, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-046-5

Prolog

ČERVEN, 1870
FLORENCIE, ITÁLIE

Ve stínu před princovou vilou shlížející z vrchu na město Florencii se ukrývala osamělá postava. Z oken bylo možné si vychutnat výhled na neuvěřitelná okolní panoramata – dokonce i v noci. Ne že by si je právě teď ona postava dokázala užít.

Princ využíval podivnou magii, aby tohle místo odpuzovalo ostatní jedince jeho druhu, a dotyčná osoba to teď pocítila na vlastní kůži. Půl bloku od vily, která připomínala spíše pevnost, se mu udělalo zle a cítil se neklidný, ve svalech mu cukalo. Nebylo divu, že princ vládl městu tak dlouho. Jeho branami nikdo nebyl schopen ani projít, natož ho fyzicky napadnout. Nicméně dnes v noci princ napaden bude. A některé z nejvzácnějších kousků jeho sbírky mu budou ukradeny.

V dálce zaskřípal klíč v zámku a po chvíli se otevřela těžká železná brána. Postava ve stínu se narovnala a zbystřila smysly.

Směrem k ní vykročil muž ve středních letech a v rukou svíral koženou brašnu.

Postava opustila své útočiště ve stínu a přešla ulici, aby se s ním setkala. Pohybovala se rychle a neslyšně.

„Gianni?“ zavolala na muže.

Gianni přidal do kroku.

„Můj pane,“ zamumlal italsky a uctivě se uklonil.

Jeho pán si od něj převzal brašnu a otevřel ji.

Bledýma rukama dychtivě procházel soubor ilustrací nevyčíslitelné hodnoty a sám pro sebe si je přepočítával.

Zvedl hlavu, aby se podíval na Gianniho. „Jsou všechny?“

„Ano, můj pane. Všech sto.“ Gianni měl doširoka otevřené oči a téměř nemrkal, jako kdyby byl v transu.

(Což také byl.)

„Viděl tě někdo?“

„Ne, můj pane. Služebnictvo spí a princ není doma.“

„Výborně,“ popadl Gianniho za rameno a přinutil ho, aby se na něj podíval. „Vrátíš se do vily a půjdeš rovnou do svého pokoje. Za hodinu se probudíš a nebudeš si pamatovat nic, co se mezi námi odehrálo.“

„Ano, můj pane.“

„Běž. A ujisti se, že tě nikdo nespatří.“

S další úklonou se Gianni vrátil do pevnosti.

Pán ho pozoroval, jak za sebou zavírá bránu a zamyká ji, než vešel jedněmi z bočních dveří dovnitř té impozantní stavby.

Zamumlal renesanční nadávku a odplivl si. Knížectví florentské mělo být jeho. Roky se držel stranou, pozoroval dění kolem sebe a čekal na den, kdy bude moct převzít vládu nad městem.

Svým městem.

A dnes v noci se zdálo, že byla jeho trpělivost odměněna. Podkopal princovu důvěru v bezpečnost vlastní pevnosti a ukradl mu jeho nejvzácnější majetek. Zcela jistě mohl počkat ještě o něco déle, než odhalí princovo tajemství, aby ho mohl zničit.

Než zavřel brašnu a dal se do běhu, oči mu zaplanuly nad jednou z ilustrací – inkoustovou kresbou Danta a Beatrice.

V jediném okamžiku přeletěl *piazalle* do ulice pod ním a zmizel ve tmě.

1. kapitola

SRPEN, 2011
FLORENCIE, ITÁLIE

Princ florentský stál v prvním patře galerie Uffizi a zvažoval vraždu. Dav městské smetánky kroužil kolem něj – muži ve smokinzích, ženy v dlouhých večerních róbách –, zatímco arogantní a nesnesitelný profesor Gabriel Emerson zaplňoval renesanční budovu svou nanicovatostí.

Princ už v minulosti zabíjel. Své oběti si pečlivě vybíral a pouze v ojedinělých případech z toho měl potěšení. Tohle bude jeden z nich.

Byl neuvěřitelně rychlý a mimořádně lstivý, jeho nadpřirozená síla se mísila s jeho inteligencí. Nebylo pochyb o tom, že by toho amerického profesora dokázal popadnout a zlomit mu vaz dřív, než by si kdokoliv všiml, že něco není v pořádku. Princ si představoval, jak přebíhá rozlehlý prostor v patře, popravuje profesora a uniká

oknem, ještě než by kterýkoliv z hostů jen odtrhl svou sklenku šampaňského od rtů.

Lidské bytosti jsou tak pošetilé. Profesorovu smrt by pravděpodobně svedly na náhlou mozkovou příhodu, aniž by měly vůbec tušení, co se vlastně doopravdy stalo.

Princovo tělo se při té lákavé představě celé napjalo, svaly na předloktí, schované v rukávech jeho drahého černého obleku, se samovolně zaťaly.

Ale rychlá smrt nebyla v souladu se závažností profesorova zločinu, který zahrnoval obrovskou urážku a osobní újmu. Princ byl hrdý na svůj „závazek vůči spravedlnosti" – jak ho nazýval –, takže možnost rychlé popravy zavrhl.

Profesor musí trpět, což znamená, že jeho krásná žena musí trpět také.

Stála po boku svého manžela, v červených šatech, a ta barva na něj působila jako rudá muleta na býka. Bezpochyby upoutala jeho pozornost.

Upřeně ji pozoroval a všímal si každého detailu její postavy.

Jako by na sobě ucítila jeho oči, pootočila hlavu a střetla se s jeho pohledem. Rychle se odvrátila.

Paní Julianne Emersonová byla mladší než její manžel, drobná a podle princových měřítek příliš hubená. Oči, které byly podle všeobecného mínění krásné, měla velké a tmavé. Při pohledu na její tvář mu na mysli vytanuly renesanční malby – elegantně klenutý krk a lícní kosti.

Princ obdivoval krásu profesorovy ženy, zatímco ten blázen nepřestával pořád dokola italsky omílat, jak ho přesvědčila, aby se o své *kopie* Botticelliho ilustrací podělil. Jeho ignorantské poznámky pouze rozdmýchaly plameny princova hněvu.

Byly to *jeho* ilustrace, ne profesorovy, a byly to originály vytvořené samotným Sandro Botticellim.

Bylo zřejmé, že kromě toho, že byl profesor zloděj, byl i kulturní barbar, který nepoznal rozdíl mezi originálem a kopií.

Princ začal vymýšlet nové a důmyslné metody mučení, které znal ze základů dějin umění, a ignoroval profesorův rozvláčný chvalozpěv na filantropickou obětavost své ženy, s jakou se věnovala opuštěným dětem a bezdomovcům. Mnoho lidí doufalo, že svými činy smažou své hříchy, a tak se zachrání.

Princ až příliš dobře znal marnost dobrých skutků.

Emersonovi nelegálně obchodovali s ukradeným majetkem. Získali umělecká díla, která se princ pokoušel dostat zpět do svého vlastnictví po více než století. A ještě měli tu drzost nakráčet do princova města, nabídnout jeho ilustrace galerii Uffizi (zatímco je prohlašovali za kopie) a nechat si upořádat tuhle podívanou. Vypadalo to, jako kdyby se snažili vymyslet ten nejdetailnější a nejpropracovanější způsob, jak podnítit jeho hněv.

Teď propadli životem.

Princ dál upíral pohled směrem k paní Emersonové, v šedých očích nepřítomný výraz.

Pak cosi upoutalo jeho pozornost. Ta mladá žena bez zjevného důvodu zrudla a zadívala se s láskou a touhou na svého manžela.

V tu chvíli připomněla princi někoho jiného – ženu, která se, s roztomilým ruměncem mládí a srdcem naplněným touhou, takto dívala na něj.

Ta stará vzpomínka se v něm zkroutila jako had.

„Moje dnešní výzva k vám zní, abyste si vychutnali krásu ilustrací Dantovy *Božské komedie* a pak ji našli ve svých srdcích, abyste oslavili krásu, milosrdenství a soucit s městem, které Dante miloval, s Florencií. Děkuji vám." Profesor se zlehka uklonil a sesbíral si své poznámky. Pak došel ke své ženě a za hlasitého potlesku ji objal.

Princ se k aplausu nepřipojil. Ve skutečnosti se zamračil a zamumlal nadávku adresovanou Dantovi.

Vypadalo to, že je ve svém opovržení sám, jediný člen davu florentské honorace, který jim nezatleskal. A s jistotou byl v galerii také jediný, kdo měl doopravdy tu čest s Dantem přímo mluvit a informovat básníka o tom, že je osel.

Ta vzpomínka prince nepotěšila. Neměl Danta rád, tehdy ani teď, a nenáviděl slova, která Dante ve svém veledíle zplodil.

(Princ nebral v úvahu rozpor mezi svou láskou k Botticelliho ilustracím a nenávistí k textu, jejž zobrazovaly.)

Narovnal si manžetové knoflíčky své černé košile, na kterých byl zobrazen symbol Florencie. Chystal se následovat Emersonovy, a až budou mimo dohled svědků, zaútočit. Jediné, co musel, bylo zůstat trpělivý.

A trpělivost byla ctnost, jíž oplýval dostatečně.

Během doby, kdy se hosté mísili v davu a bylo přineseno občerstvení, princ zůstával v ústraní, vyhýbal se rozhovorům a odmítal jídlo a pití.

Lidé na něj obvykle reagovali jedním ze dvou způsobů. Buď vycítili, že je nebezpečný, a vyhnuli se mu velkým obloukem, nebo na něj zírali a občas se k němu přiblížili ještě dřív, než si vůbec uvědomili, že se pohybují jeho směrem.

Byl krásný. Dalo by se nejspíš říci, že je nádherný, s blonďatými vlasy, šedýma očima a mladistvým vzhledem. Postavu, ačkoliv neměřil víc než sto osmdesát centimetrů, měl pod černým oblekem štíhlou a svalnatou. A vzhledem k moci, kterou vládl, se pohyboval s pevným a rozhodným držením těla.

Byl lovec, ne kořist, a tak se bál jen máločeho. V této místnosti se například neobával ničeho jiného než svého odhalení.

Krátce kývl na pozdrav *dottore* Vitalimu, řediteli galerie, ale rozhovoru s ním se vyhnul. Ve skutečnosti princův hněv zahrnoval i jeho, protože on se také podílel na tom obchodu s kradenými věcmi.

Princ florentský by si nedokázal udržet svou vládu nad městem, kdyby činil milosti. V jeho knížectví se vždy spravedlnost vykonávala rychle a zahrnovala všechny provinilce. Do jednoho. Až dojde na *dottora* Vitaliho, bude také potrestán.

Princ došel ke dveřím do výstavní síně a všiml si, že její zdi byly vymalovány zářivě modrou barvou, která jen podtrhovala vystavené inkoustové ilustrace Dantovy *Božské komedie*. S úlevou zjistil, že

jeho drahocenná díla jsou bezpečně uzavřena ve skleněných vitrínách, které jim poskytují ochranu.

Prohlédl si místnost ode zdi ke zdi a od podlahy ke stropu a všímal si každého prvku bezpečnostního systému. Poprava Emersonových byla pouze jednou částí jeho plánu. Tou další bylo znovuzískání jeho ilustrací.

Sledoval, jak se profesor se svou ženou zastavují před jedním z nejlepších příkladů Botticelliho práce, kresbou Danta a Beatrice v kruhu Merkura. Beatrice byla oblečená do splývavého roucha a ukazovala nahoru, zatímco Dante sledoval její gesto pohledem.

Princ rozhodnými kroky přistoupil k Emersonovým.

Paní Emersonová k němu zalétla pohledem a princ si na moment pohrával s myšlenkou, že ovládne její mysl.

Když už měl skleněnou vitrínu na dosah, pár poodstoupil stranou, aby mu uvolnil cestu.

Profesor si z nevysvětlitelných důvodů přesunul svou ženu za záda a znemožnil tak princi výhled.

Pohledy obou mužů se setkaly.

Princ se musel držet, aby se neusmál. Profesor neměl ani tušení o síle svého protivníka. Nebo o jeho hněvu.

„Dobrý večer," oslovil je princ anglicky a formálně sklonil hlavu.

„Dobrý večer," odvětil úsečně Gabriel a dlaní sklouzl po zápěstí své ženy, aby ji mohl chytit za ruku.

Princ sledoval cestu Gabrielovy ruky a dovolil si malý úsměv.

„Pozoruhodný večer," pronesl a mávl rukou směrem do sálu.